

paa at basere den nye Skat paa en Afgift af Huusleien, hvilket iøvrigt ogsaa af den har været taget under Overveelse, og da der ikke foreligger noget Forslag fra det ærede Medlem af Udvalget, som har forsvaret denne Skattebasis, om at optage samme i Loven, saa finder jeg det ikke fornødent nu at gaae ind paa en nøiagtig Udvikling af de Grunde, hvorfor jeg troer, at Huusleien ingenlunde kan være den rette Maalestof for Formuenheden, hvor paa Staten skulde begrundes.

Besværlig: Det forekommer mig, at det nærværende Forslag stiller de enkelte Medlemmer i en ikke ringe Forlegenhed med Hensyn til, hvorledes de skulde afgive deres Stemme. Det forekommer mig nemlig, at et Lovforslag, der gaaer ud paa at ordne Næringskatten og Hjelpeffatten for Kjøbenhavn, burde gaae ud fra et rigtigt Princip; og det, der har vakt Tvivl hos mig, er, at jeg ikke kan komme til den Anskuelse, at Næringskatten gaaer ud fra en rigtig Grundsatning med Hensyn til det Beløb, der igjennem den skal udredes. Jeg veed vel, at Udvalget har paaberaabt sig i Betænkningen flere Grunde, hvorfor man burde gaae ind paa Forslaget. Det er navnlig udhævet, at det er paatrængende nødvendigt at skaffe Kjøbenhavn større Indtægter, og i denne Anskuelse er jeg aldeles enig; men det forekommer mig ikke, at deraf følger, at disse Indtægter skulde skaffes tilveie paa den Maade, der er foreslaaet. Den anden Grund, der er paaberaabt, er, at Loven kun er provisorisk. Men jeg maa her ved gøre opmærksom paa, at Udvalget har foreslaaet en Forlængelse i den Termin, der er fastsat i det oprindelige Forslag; og, naar Tidsfristen skulde være et Bidrag til, at man snarere skulde gaae ind paa Loven, saa forekommer det mig, at denne Termin maatte forfortes istedetfor at forlænges. Fremdeles har Udvalget paaberaabt sig en Grund, der, saavidt jeg skønner, egentlig er den vigtigste, og det er, at der er kommet Enighed tilstede mellem Ministeriet og Communalbestyrelsen. Jeg maa tilstaae, jeg har ikke opfattet Sagen fra denne Side; jeg troer ikke, at det kan siges, at der er fremkommet Enighed mellem Communalbestyrelsen og Ministeriet; jeg troer, at

man snarere maatte sige, at der er Uenighed tilstede. Communalbestyrelsen er indgaaet med et Forslag til Ministeriet, som ikke fandt Bifald der; og Communalbestyrelsen har da i Anledning af et Forslag, der var fremsat af Ministeriet, erklæret, at den holdt paa sit oprindelige Forslag, men at, naar ikke Andet kunde være, vilde den gaae ind paa det af Ministeriet fremsatte. Communalbestyrelsen har altsaa havt den Overbeviisning, at det var nødvendigt at skaffe Penge tilveie; men Ministeriet vilde ikke tillade, at de skaffedes tilveie paa den Maade, Communalbestyrelsen anseer hensigtsmæssig; ja, hvad skal saa Communalbestyrelsen gjøre? Saa maa den forsaavidt give efter, at den siger; lad os faae Pengene paa den Maade, vi kunne faae dem paa. Dette forekommer mig ikke er, hvad man kan kalde Enighed. Jeg troer, det er Communalbestyrelsen, der har maattet give efter paa Grund af Omstændighederne, paa Grund af, at den afgaaede Indenrigsminister ikke kunde gaae den Vej, og at man derfor maatte finde sig i at tage Pengene, som de kunde faaes. Den anden Tvivl, jeg har, er med Hensyn til Næringskatten, idet hele Lovforslaget gaaer ud paa, at Næringskatten skulde vedblive at opkræves som hidtil, og altsaa kommer til at udtale, at Næringskatten, saaledes som den opkræves, gaaer ud fra et rigtigt Princip. Der er i saa Henseende, foreskommer det mig, ikke egentlig udtalt Noget mod denne Fremgangsmaade eller det hele Raaffineri og de Grundsatninger, der følges med Hensyn til Næringskatten; og, dersom der spørges: hvorledes opkræves denne Næringskatt? da skal jeg ikke nægte, at man kommer i nogen Forlegenhed; thi der siges i Motiverne til Lovforslaget, at, ved at lade en Næringskatt bestaae, maa det erkjendes, at den er engang kjendt her i Staden, og at der med Hensyn til Paaligningen har forlængst dannet sig en bestemt Praxis. Udvalget siger i sin Betænkning om Næringskatten, at der med Hensyn til den heller ikke er enten Lovbestemmelser eller ufravigelige Regler for Commissionen, og at sige heller ikke ere bekjendtgjorte til Efterretning. Det er altsaa klart, forekommer det mig, at Forsamlingen er opfordret til at give sit Mende til en Maade at opkræve